

Nó trỏ lên: "Bây giờ vì còn có nhiều người chết đói hàng con. Bây giờ vào đó để các cô chú phát chung cho công bằng chứ".

17-03-2011

Tờn văn bß c thß cß a TS Hà Minh Thành gửi TS Nguyễn Đình Đăng

Xin chào anh Đăng,

Đß nh: Ngß i dân thành phố Hitachi, tỉnh Ibaraki, xß p hàng chß đß n lß t nhß n đß u hß a, ngày 14/3. Đß nh: AP

Xin được giới thiệu tôi tên là Hà Minh Thành. Qua anh Nguyễn Hữu Việt tôi mới được biết anh và trang tin của anh dù tôi làm việc cách chỗ của anh cũng không bao xa. Xin hãy nhớ đến tôi làm quen với anh.

Hôm nay tôi đang được tăng phái công tác hỗ trợ cho công nhân Fukushima, chúng tôi đang làm cách nhà máy điện hạt nhân Fukushima 1 khoảng 25 km. Giờ là lên đây hỗ trợ giữ an ninh cho mọi ngày nay chúng tôi rất xác quyết không thôi. Dân địa phương họ rất đông thành lập các đội tự quân, tự vệ tự vệ lẫn nhau. Giờ sẽ có ai muốn ăn cơm ăn trưa cũng khó. Vì an ninh không lo được. Người chết nhiều quá, tôi chỉ còn lấy dây tay, chụp hình và trùm mộ rồi đi giao người đi đem đi thiêu. Ngày đầu còn một niềm, có công nhân tăng phái còn khóc nhßng bây giờ thì không còn thấy gian khổ mà một niềm và khóc nhß a. Hôm qua còn không có chß đß mà thiêu hß

nà đó anh. Khi ng khi p.

Ký gi c a Hoàn C u Th i Báo Trung Qu c V ng Hy Văn hôm qua theo tôi m t ngày đ l y tin khi đi ngang qua m t ngôi nhà b s p mà t n gi y có l t ngôi nhà đó trôi t n m t tán c bãi đ t ch c cũng vài ch c tri u yen nh ng mà ch ng ai thêm nh t đã ph i th t lên: "50 năm n a , kinh t Trung Qu c ch c ch n s đ ng đ u th gi i, nh ng vnh vi n Trung Qu c không th đ c g i là c ng qu c vì 50 năm n a ng i Trung Qu c cũng ch a th có trình đ dân trí và ý th c đ o đ c công dân cao nh ng i Nh t hi n t i. Tôi h th n mình là con cháu c a Kh ng T nh ng không hi u cái đ o Nhân Nghĩa làm ng i b ng h ."

Ng i Trung Qu c 50 năm n a không b ng h còn ng i Vi t mình không bi t bao nhiêu năm n a m i có dân trí nh v y. M y ngày nay tôi ch ng ki n nhi u câu chuy n c m đ ng v tình ng i trong ho n n n l m nh ng có m t chuy n khi n tôi c m đ ng nh t đã khi n m t ng i l n nh tôi t ng có b ng Ti n sĩ công h c Đ i h c Đông B c (Tohoku Dai) cũng ph i h th n v m t bài h c làm ng i.

Câu chuy n t i hôm kia tôi đ c phái t i m t tr ng ti u h c ph giúp h i t tr đó đ phân phát th c ph m cho các ng i b n n. Trong cái hàng r ng r n nh ng ng i x p hàng tôi chú ý đ n m t đ a nh ch ng 9 tu i, trên ng i ch có chi c ao thun và qu n đùi. Tr i r t l nh mà nó l i x p hàng cu i cùng, tôi s đ n phiên c a nó thì ch c ch ng còn th c ăn. Nên m i l i h i thăm. Nó k nó đang h c t tr ng trong gi th đ c thì đ ng đ t và sóng th n đ n, cha c a nó làm vi c g n đó đã ch y đ n tr ng, t ban công l u 3 c a tr ng nó nhìn th y chi c xe và cha nó b n c cu n trôi, 100% kh n ng ch c là ch t r i. H i m nó đâu, nó nói nhà nó n m ngay b bi n, m và em c a nó ch c cũng không ch y k p. Th ng nh quay ng i lau v i dòng n c m t khi nghe tôi h i đ n thân nhân. Nhìn th y nó l nh run l p c p tôi m i c i cái áo khoác c nh sát trùm lên ng i nó. Vô tình bao l ng khô kh u ph n ăn t i c a tôi b r i ra ngoài, tôi nh t lên đ a cho nó và nói: "Đ i t i phiên c a con ch c h t th c ăn, kh u ph n c a chú đó, chú ăn r i, con ăn đi cho đ đỏi". Th ng bé nh n túi l ng khô c a tôi, khom ng i c m n.

Tôi nghĩ bình th ng t ng nó s ăn ng u nghi n ngay lúc đó nh ng không ph i, nó ôm bao l ng khô đi th ng lên ch nh ng ng i đang phát th c ph m và đ bao l ng khô vào thùng th c ph m đang phân phát r i l i quay l i x p hàng. Tôi s ng s t và ng c nhiên vô cùng, m i h i nó t i sao con không ăn mà l i đem b vào đó. Nó tr l i: "B i vì còn có nhi u ng i ch c đói h n con. B vào đó đ các cô chú phát chung cho công b ng chú ".

Tôi nghe xong v i quay m t đi ch khác đ khóc đ nó và m i ng i đang x p hàng không nhìn

thầy. Tôi cảm động. Không ngờ một đứa trẻ 9 tuổi mà hiểu được 3 đã có thể dạy một thằng có ăn có học có tiền có bạn gái thì sinh ra tôi viết bài học làm người trong lúc khó khăn. Một bài học vô cùng cảm động và sảng khoái. Tôi nghĩ một dân tộc với những người đã biết nhường nhịn, chịu gian khổ và chấp nhận hy sinh cho người khác chắc chắn là một dân tộc vĩ đại. Một nước này giờ đây đang đứng trong những giờ phút nguy cấp nhất của sự điều tàn, những chiếc thuyền nó sẽ chìm đắm như những người công dân biết hy sinh bản thân ngay từ tuổi niên thiếu.

Lên đây rồi bây giờ tôi mới thấm thía câu nói của vị thi nhân số phận của tôi ở Tokyo trước khi lâm chung dạy tôi đó là "Nhân sinh nhất thoáng, bất luận kiếp nào tâm, Tâm vô sự cầu thế Phật". Cái sảng khoái vì người một cách vô ngã của đứa trẻ 9 tuổi khiến tôi ngỡ ra được những người đi vào cuộc đời bon chen của mình tôi chưa nhận thấy được. Tôi nhớ người không quên ăn thì cầu tôi cho thằng bé để nhận của nó một lời cảm ơn, còn nó cho đi cái bụng ăn thì cầu của nó một cách vô tư không so đo dù nó đói còn thể thối hơn tôi hiểu và chắc còn phải đói hiểu trong cuộc đời vì không gia đình nào. Những công án thiền của Bích Nham Lục, Vô môn quan hoàn toàn vô nghĩa so với hành động của một đứa trẻ 9 tuổi.

Xưa nay tôi không phải một người Nhật khi còn đi học, làm kẻ số rồi làm cảnh sát thì phải luôn tiếp xúc với những người Nhật một trái tim của xã hội. Nhưng mà hành động của người dân Nhật trong vùng động đất bây giờ đã khiến tôi phải cảm thán.

Tình hình quanh nhà máy điện hạt nhân vẫn còn an ninh, hiện tại tôi đã được phát súng khi trang và động phục nylon. Ông Kan sáng nay họp báo để tính đến tình huống xấu nhất là bỏ cả vùng miền Đông. Tôi không phải chuyên ngành và nguyên tắc là anh nên không hiểu lắm và tác hại của phóng xạ. Nhưng tôi nghĩ cũng đang nguy hiểm. Tôi TEPCO và này chủ quan quá. Anh Đặng nói được nên sắp xếp cho vợ con và VN trước thì tốt nhất. Tôi sợ tại lúc xấu nhất không còn vé máy bay. Tôi thì bà xã người Nhật, con gái cũng mới ra trường y tá và cũng đang hoạt động cầu thủ thi đấu ngay tại Fukushima này. Tôi hỏi con gái tôi "Tình hình có vẻ nguy hiểm, con có muốn đi VN lánh nạn không". Nhưng con gái của tôi trả lời "Đi đâu bây giờ, xung quanh con với cha người ta chết với bệnh hàng hàng loạt. Không lẽ bỏ chạy. Thôi kệ, tại đâu hay tại đó." Tôi gật đầu rồi thở và hỏi bà và tôi tính sao, có cần chạy qua quê chăng trú tạm lánh nạn một mình không thì bà xã tôi nói với tôi rằng người Nhật của họ thì 36 kế của Tôn Tử binh pháp họ chỉ dùng được tại cái kế 35. Cái chiến lược cùng "Tẩu vi thượng sách" không có chỉ dùng vì cái xô đổ này không có chỗ nào để mà chạy nữa. Cùng lắm chỉ chờ đợi thôi. Thôi thì tôi thân phận dính líu tại cái thế cục thế hai này rồi. Với con gì cũng không chạy không lẽ một mình tôi bị nhốt ở đây. Giờ rồi có hít chút phóng xạ vô nghĩa cũng chẳng sao cả. Mang cái nhìn nghĩa với đất nước này cũng hiểu thôi bây giờ cùng đến lúc có cái gì để chờ đợi cho họ vậy.

Một Bức Thư Vô Cùng Cảm Động Từ Nhật Bản

Từ: Hà Minh Thành

Thư gửi: S, 18 Tháng 3 Năm 2011 08:37

Hy vọng không có gì xảy ra, khoảng 3 tuần nữa có thể trở về Saitama. Hy vọng được gặp anh Đăng nếu anh còn ở Nhật, anh em mình tâm sự nhiều hơn. Tôi năm nay 56 tuổi. Chỉ cần tuổi của anh.

Chúc anh và gia đình an toàn.

Hà Minh Thành